

Κουρτίου ἀπαξάπαντες, λαός, στρατός, Ἀστυνομία, ἀντιπρόσωποι Λόρδοι, διπλωμάται, ὑπουργοί, Δούκες καὶ πρίγκηπες συνέκρουσαν παταγωδῶς τὰς παλάμας, ὕψωσαν τιμητικῶς τοὺς πέλους, ἐκίνησαν τὰ ρινόμακτρα καὶ διερράγησαν εἰς ἐνθουσιώδεις ἐπευφημίας. Δὲν ἤδυνήθη νὰ καταστείλω τὴν συγκίνησιν, καὶ ὁ θαυμασίου ἀναστήματος πῖλός μου ἐπληξε πολλὰκις τὸν ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν μου ἄερα, πρὸς τιμὴν τοῦ ἥρωος Φόρστερ.

Διस्ताυρώσαμεν τὸ Cheapside, τὴν μεγαλοπρεπέστεραν καὶ πολυτελεστέραν ὁδὸν τοῦ Ἀστέως, καὶ μετ' ὀλίγον παύσθη ἐνώπιόν μας ἡ σοβαρὰ θέα τοῦ Guildhall, ἔνθα ἔμελλε νὰ δοθῇ τὸ συμπόσιον. Τὸ σημεῖον τοῦτο ἦτο τὸ τέμας τῆς ἐπισήμου πορείας, καὶ τῶν ἀπολαύσεων τοῦ λαοῦ, ἥδη δὲ ἅπαντα τὰ διακεκριμένα μέλη τῆς συνοδείας ἠκόνιζον τὰς γλώσσας των διὰ τὰς παραθαλάσσους ἀγορεύσεις αἰτινῶν ἔμελλον ν' ἀναλύσωσιν ὁλοκλήρου τοῦ κόσμου τὰς τύχας, καὶ τοὺς ὁδόντας των διὰ τὰ ἀθλητικὰ παραθέματα τοῦ Λόρδου Δημάρχου. Ἰσως τὸ τελευταῖον τοῦτο φανῇ λίαν χυδαία ὑπόθεσις, προκειμένου περὶ τῶν μεγαλειτέρων πολιτικῶν τῆς Εὐρώπης, ἀλλὰ νομίζω ὅτι πρέπει νὰ ὑποκύπτωμεν πρὸς στιγμὴν καὶ εἰς τοὺς νόμους τῆς φυσιολογίας, ὅταν μάλιστα πρόκειται περὶ αὐτῶν τῶν êtres engloutissants αἰτινα καλοῦνται Ἀγγλοὶ. Τὰ ὄντα ταῦτα δεικνύουσι παράδοξον σεβασμὸν εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ Στομάχου, καὶ δύναται τις νὰ ἴδῃ ἐνταῦθα πλείστους χασμαμένους πρὸς τῆς ἡδυπαθεστέρας Μις, καὶ συστρέφοντες τὰ χεῖλη μετὰ τὸ ἰδιάζον ἐκεῖνο ὕφος δι' οὗ ἐκφράζουσι τὴν ἀκηδῖαν των, πρὸ τῶν εἰσερχομένων ἢ ἐξερχομένων ἑκατομμυρίων των, ἀλλ' ἐνθουσιαζομένους, ἐξαγριζομένους, καὶ ἀγωνιῶντας πρὸ τῆς θέας τῆς οὐλοῦ τοῦ Μπην-φστέκ. Καὶ δὲν

εἶναι καθόλου παράδοξον, ἐὰν ἐγώ, ὅστις πρὸ μικροῦ, ἐν τῷ πανηγυρικῷ τοῦ Διοικητοῦ τῆς Ἰρλανδίας, ἐκινδύνευσα νὰ πλησιάσω τὴν ζωρότητα τῶν ὕμνων τῆς ἀ' Ἐφημερίδος, πρὸς τὸν Σεβαστὸν δεύτερον Βασιλέα τῆς Ἑλλάδος, δὲν εἶναι παράδοξον, λέγω, ἐὰν μετ' οὐ πολὺ σὰς ἀναγγείλω, ὅτι ἡ αὐτοῦ Πανεντιμότης ὁ κ. Φόρστερ ἐγένετο Φενιάν χάριν προσκλητικῆς πτέρυγος ἡδυπαθοῦς φασιανοῦ.

Πλὴν ἐνταῦθα, Stop ἐπὶ τέλους. . . Ὁ κώδων τοῦ γεύματος, ἐννοῶν κάλλιον ἐμοῦ τὴν πολυτιμότητα τῶν στηλῶν τοῦ «Μὴ Χάνεσαι», καὶ σεβόμενος πλείστον τὴν ὑπομονὴν τῶν καλῶν ἀναγνώστων τοῦ καλλίστου φύλλου τῆς Ἑλλάδος, ἐπιβάλλει τέμας ἀπότομον εἰς τὴν περιγραφὴν μου. Ἐπεθύμουν πολὺ νὰ μεταδώσω εἰς τοὺς ἀναγνώστας τοῦ «Μὴ Χάνεσαι» τὰ τοῦ Δημαρχικοῦ συμποσίου, ἀλλὰ φοβούμενος μήπως ἀφιερούμενος εἰς αὐτὸ στερηθῶ τοῦ ἰδικοῦ μου, ἀναγκάζομαι ν' ἀφήσω ἀνεκπλήρωτον τὴν τοιαύτην ἐπιθυμίαν μου. Καὶ λοιπὸν, εὐγνωμονῶ εἰς τοὺς λαβόντας τὴν καλωσύνην ν' ἀναγνώσῃ τὴν παρούσαν μου, συγχωρῶ τοὺς ἀποφυγόντας τοιοῦτον κόπον, καὶ ὑπόσχομαι ὅτι ἐν τῇ προσεχεῖ θὰ προσπαθῶ νὰ δειχθῶ πλέον Δικωνικός, καὶ ἥττον λεπτολόγος.

Timeson.

ΦΡΟΥ—ΦΡΟΥ

Τὸ σημερινὸν **Μὴ Χάνεσαι** ἐπαθεν ἐκ πλημμύρας· ἡ ὁρμὴ τῶν ὑδάτων παρέσυρε πολλὰ φρού-φρού, ὁλοκλήρους οἰκίας, ἄρθρα, δένδρα, ἀπαντήσεις, ἐργαστήρια καὶ ποιή-

*

Χαῖρε, ὦ Ναζαρενέ! . . Καὶ ὅμως, προσεκτικώτερον ἐτάζων τὴν μορφήν σου ἀνακαλύπτω ὅτι τοῦ ποιήσαντος αὐτὴν Ἰταλοῦ καλλιτέχνη, οὐχὶ μόνον τὸ σῶμα, ἀλλὰ καὶ τὸ πνεῦμα ἐβαπτίσθη χριστιανόν· εἶσαι ἀκόμη ὁ Χριστός· καὶ ἐπὶ τῆς ὀψέως σου ἀποτυπῶνται ὁ ὠχρὸς αἰσθηματισμὸς δεκαεννέα αἰώνων. Ὡς Ἀπολλὼν! — ἀλαβάστρινον ἀποτυπωμα τοῦ Βελθεδερείου — με μαγεύει, ἐνθεον με ποιεῖ τὸ ἑλληνικόν σου κάλλος!

Εἶσαι καὶ σὺ Θεός, λανθάνων πολλαπλῶς ἐν ἀνθρώποις· εἶσαι ἡ ῥώμη, ἡ ὑγεία, τὸ κάλλος. Εἶναι θεία ἡ βοστρυχωδὴς ἀναδεδεμένη σου κόμη· τὸ εὐρὺ μέτωπον, ἡ καθέτω· ἀπὸ τούτου κατερχομένη ρίς, τὸ στρογγύλον πρόσωπον, τὰ εὐσαρκὰ χεῖλη, βωμὸς φιλημάτων, αἱ λείαι παρειαὶ καὶ ὁ πώγων, ἀποτελοῦσι τῆς νεότητος τὴν θείαν ὄψιν· ἐπὶ τὸν εὐρωστον στρογγύλον λαιμὸν ὑπερήφανος λάμπει ἡ κεφαλὴ σου· εἶναι εὐρὺ τὸ στήθος σου, γλαφυρὰ τὰ στέρνα, μετὰ τῆς Ἀφροδίτης ὁμοίους ἔσχετε τοὺς βραχίονας καὶ τὰς χεῖρας· ἀλλὰ οἱ σοὶ κατὰ τὰ νεῦρα ἀνδρικῶς ἐπερρώσθησαν, ἀποβαλόντες τὴν στρογγύλην εὐσαρκίαν· στρογγύλοι οἱ μηροὶ σου πρὸς τὰ γόνατα στενεύοντες κατέρχονται, εὐτονοὶ καὶ στρογγύλοι αἱ κνήμαι, λεπτότεραι περὶ τὰ σφυρὰ τῶν τῆς Ἀφροδίτης, ἐνοῦνται μετὰ τῶν λεπτοτέρων ἐπίσης ποδῶν.

Ἐκεῖνος, ὁ Θεός-πνεῦμα· σὺ ὁ Θεός-σῶμα· ἀμφοτέροι μοῦ ὁ ἄνθρωπος.

*

Ἐξ ἐφημένης φαιᾶς γῆς μικρὸν ἐκεῖ ἀγαλμάτιον μοῦ προσελκύει τὰ βλέμματα· εἶναι νεανίας ἢ μᾶλλον ἔφηβος ἐπὶ σκίμπος καθήμενος, τὴν μίαν τῶν κνημῶν ἐπὶ τοῦ ἑτέρου τῶν μηρῶν ἐρεῖδων, τὴν κεφαλὴν, κατὰ τὴν παρεῖαν, ἐπὶ τοῦ βραχίονος, ἐνῶ διὰ τῆς ἄλλης τῶν χειρῶν ἔχεται βιβλίου ἠνεωγμένου· ἀξιοπαρατήρητος ἡ κόμη του· εἶναι οὐλὴ καὶ ὁ ὄγκος αὐτῆς μόνος τριπλάσιος τοῦ κρανίου· ὁ νεανίας σύνοφρος εἶναι βεδυθισμένος εἰς συλλογισμούς· φέρεται τὴν ἐνδυμασίαν ἀκολουθῶν — page — τοῦ ΙΣΤ' αἰῶνος· δυσανάγνωστος ἐπιγραφὴ εὐδοκεῖ νὰ μοὶ ἀποκαλύψῃ τὸ ὄνομα τοῦ ἥρωος· «Shakespeare giovinotto» Ἀ! δὲν τὸ πιστεύω· εἰς τὴν ἡλικίαν αὐτὴν ὁ Σαίξπηρ ἐν ἀναβολῇ πολὺ πολὺ διαφόρῳ θὰ ἐδοθήθαι τὸν πατέρα του εἰς τὴν ἐκδορὰν αἰγῶν.

*

Ὁ Βίκτωρ Ἐμμανουὴλ ἐν στολῇ κυνηγοῦ· ἀγαλμάτιον ὁρεϊχάλκινον· συμπαθεστάτη ἢ οὐχὶ εὐήθης μορφή τοῦ Re galantuomo.

Μοναδικὸν τὸ ἐπίθετον αὐτοῦ δι' ἑνα βασιλεῖα galantuomo εἶναι ἀμετάφραστον, διὰ μιᾶς λέξεως σημαίνει ἄνθρωπον

ματα. Δυστυχώς τὸ κακὸν δὲν περιορίσθη ἕως ἰδῶ· διότι παρυσύρθη ἐκ τῶν συντακτῶν καὶ ὁ **Ἀνάποδος** ἀκριβῶς τὴν ὥραν καθ' ἣν ἔγραφεν. Ἡ ναυαγίαρειακὴ ἐπιτροπὴ ἐλπίζομεν ὅτι θὰ τὸν σώσῃ.

Καὶ ἐξ Ἰταλίας θὰ ἔχωμεν εἰς τὸ ἐξῆς ἐπιστολάς. Ἡ πρώτη δημοσιευμένη σήμερον ἐν ἐπιφυλλίδι ὡς νύμφη κα-
ταστόλιστος ὑπὸ ἰάσμων καὶ ῥόδων, τῶν ὡραίων ἰδεῶν καὶ ἐντυπώσεων καὶ ὡς ὑπὸ πέπλον διαφανῇ πάλιν νύμ-
φης, δι' ὅρους τόσον αἰθερίου γεγραμμένη μαρτυρεῖ ὅλην τὴν
ἐμπνευσιν καὶ τὴν πρωτοτυπίαν τοῦ ἐπιστολογράφου μας
ὅστις καίτοι νεαρός ἔχει δημιουργήσῃ ἐν ἑαυτῷ ἰδικόν του
πνευματικόν κόσμον ἑλληνικῆς ἐπιστήμης καὶ ἐκ τοῦ κό-
σμου αὐτοῦ ἀκτίνες τινες ἐνίοτε θὰ λούωσι τὸ *parterre* τῆς
ἐφημερίδος μας. Ὁ πόθος του ἰδίως εἶναι νὰ ἀναζωπυρήσῃ
καὶ παρὰ τῷ ἑλληνικῷ δημοσίῳ τὸ καλλιτεχνικόν, αἰσθημα-
τόσον νήπιον ἀκόμη καὶ ἀηδὲς νήπιον ἐνίοτε παρ' ἡμῖν.

Ρ. ΦΑΡΑΝΤΖΗΣ

(Ὁδοντοῦατρος)

Θεραπεύει εὐκόλως τοὺς πόνους τῶν ὀδόντων, χωρὶς
νὰ τοὺς ἐκβάλλῃ, καὶ ἐμφράττει αὐτοὺς κατὰ τὸ τελευ-
ταῖον ἀμερικανικὸν σύστημα.

Θεραπεύει προσέτι ὅλας τὰς ἀσθενείας τοῦ στόματος
καὶ τῶν οὐλῶν καὶ συνάμα λευκαίνει τοὺς ὀδόντας καὶ δί-
δει εἰς αὐτοὺς τὴν φυσικὴν τῶν χροιάν.

Κατασκευάζει ὀδόντας καὶ θέτει αὐτοὺς ἄνευ παρα-
μικροῦ τινος πόνου καὶ χωρὶς νὰ ἐκβάλλῃ τὰς ρίζας αὐτῶν.
Οἱ ὀδόντες οὗτοι εἰσι· τόσῳ τεχνικῶς κατασκευασμένοι,

καὶ τόσῳ στερεοί, ἑλαφροὶ καὶ ὡραῖοι, ὥστε ἀπατώνται οὐ
πλέον ἐμπειροί.

Ὁ Κ. ΦΑΡΑΤΖΗΣ

τότε μόνον ἀμείβεται ὁπόταν οἱ ἐπισκεπτόμενοι αὐτὸν ἰδῶ-
σιν ἐντελῇ θεραπείαν.

Δέχεται καθ' ἐκάστην ἐν τῇ κατοικίᾳ του, ἀπέναντι
τῶν Ἀνακτόρων καὶ παραπλευρῶς τοῦ ξενοδοχείου τῆς
Ἀγγλίας ἐπὶ τῆς Πλατείας τοῦ Συντάγματος.

ΗΛΘΕΝ Ο ΧΕΙΜΩΝ

καὶ ὡς χρειάζονται ἂν ὄχι ἀλεξικέραυνα, τοιούτων μόνον
ἐναντίον τοῦ Δε Κάστρου ἔχετε ἀνάγκην, ἀλλὰ ἀλεξικαίρα,
διότι καὶ ὁ καιρὸς πλήττει φοβερώτερον τοῦ Κεραυνοῦ.

ΕΜΠΡΟΣ ΛΟΙΠΟΝ

εἰς τὴν διασκέδασιν τῆς *Décourure*. Ὅλα τὰ εἶδη
τῶν ξύλων, τὰ καλλιτεχνικώτερα καὶ ποικιλώτερα τῶν
σχεδίων, τὰς πρακτικώτερας τῶν ἐφαρμογῶν καὶ ὅλα τὰ
ἐργαλεῖα τὰ ἔφερεν

ΤΟ ΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΧΟΥΤΟΠΟΥΛΟΥ.

ΜΕΓΑΛΗ ΣΕΙΡΑ

λευκωμάτων
(albums) ἐκ τῶν καλλιτεχνικωτέρων ἐργοστασιῶν τῆς
Βιέννης παρὰ τῷ κ. Χουτοπούλῳ.

τίμιον, ἀγαθὸν πολίτην· δύνασθε νὰ φαντασθῆτε βασιλέα
galantuomo; Καὶ ὅμως τοιοῦτον ἡγάπησαν οἱ Ἰταλοὶ τὸν
Βίκτωρα. Τὸ συνταγματικὸν πολίτευμα, ὁ μέσος οὗτος καὶ
προσωρινὸς ὁρος μεταξὺ ἐνός δύνοντος καὶ ἐτέρου ἀνατέλ-
λοντος πολιτικοῦ κόσμου, τοιοῦτον ἀπαιτεῖ τὸν βασιλέα,
ὅπως προσωρινῶς μὲν, ἀλλ' ἡρέμῳς ὑπάρξῃ· ἂν ὁ βασιλεὺς
δὲν εἶναι τοιοῦτος, πρέπει ἢ τὸ Σύνταγμα νὰ πέσῃ ἢ αὐτός·
ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ ἀνατέλλων ἥλιος βzáλλει λαμπροτέρας τὰς
ἀκτίνας τῶν τοῦ δύνοντος, πιθανωτέρα, φυσικωτέρα, λογι-
κωτέρα ἢ πτώσις τοῦ δευτέρου.

*

Μαγδαλινὴ! Ξανθὴ Μαγδαλινὴ... σ' ἡγάπησα...
Συνέλεθε· μὴ φοβῆσθε· δὲν γράφω στίχους. Ἴδου κομψό-
τατον μέλαν πλαίσιον περιλαμβάνον ἀντιγραφὴν εἰς μικρὸν
τῆς Μαγδαλινῆς τοῦ Κορρεγιού. Ὡ Μαγδαλινὴ, ἂν ἦμην
πλούσιος... θὰ σὲ ἡγόραζον· καὶ κατὰ προτίμησιν καὶ
τοῦ Σπαρτάκου καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ ἐκείνου ὃν σὺ ἡ-
γάπησας.

*

Θυμασίᾳ χαλκογραφίᾳ! Εἶναι ὁ Ἐσταυρωμένος τοῦ
Μωυρῖλλου· I. N. R. J. τὰ τέσσαρα αὐτὰ γράμματα ὑπὲρ
τὴν θεῖαν ἀκάνθους ἐστεμμένην κεφαλὴν, ἥτις ἀνατείνεται

ὅπως τὴν ἄφρονιν ὑπὲρ τῶν φονέων παρὰ τοῦ ἀοράτου Θεοῦ
αἰτήσῃται, τὰ τέσσαρα αὐτὰ γράμματα μὲ ἀναγκάζουσι νὰ
ἀναζητήσω διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὴν ἄλλην ἐκείνην ἐπιγρα-
φὴν «Cum Spartaco pugnavit»... καὶ ἡ ὄψις τῆς θυγα-
τρὸς τοῦ δούλου μοὶ ἀναμνησθεῖσθαι ὅτι παρὰ τοὺς πόδας τοῦ
σταυροῦ τούτου θὰ ἔλθῃ νὰ κλαύσῃ ἡ Μαγδαλινὴ, σώ-
ζουσα τὴν ψυχὴν τῆς... Ὅποιον τὸ κοινὸν μεταξὺ ταύ-
της καὶ ἐκείνης, μεταξὺ τοῦ ἐσταυρωμένου δούλου ἐπανα-
στάτου καὶ τοῦ ἐσταυρωμένου Χριστοῦ;

Ὅποιον;... περισπᾷ τὴν ῥέμβην μου ἡ ὄψις τῆς Ῥα-
φαηλίου «Παναγίας τῆς Ἑδρας»... Παραπλευρῶς «Σάτυ-
ρος διώκων Νύμφην»,... εἶναι ὁ τίτλος εἰκόνας τοῦ Mi-
chetti, περικαλλὲς χωρικὴ παρθένος διέρχεται πρὸ τῶν θαυ-
μαζόντων, χασκόντων νεανίων τοῦ χωρίου?... εἶναι ὁ
τίτλος ἐτέρας, τοῦ αὐτοῦ ζωγράφου εἰκόνας· εἶναι ἡ αὐτὴ
χωρικὴ, ἀλλ' οὐχὶ πλέον παρθένος, ἥτις κατηφὲς, αἰδου-
μένη ἀπέρχεται τοῦ χωρίου, παρερχομένη πρὸ τῶν αὐτῶν
νεανίων κακεντρεχῶς μειδιῶντων· ἀπέρχεται. Τί θ' ἀπο-
γεῖνῃ; Ἡ ὄρασίς μου ἀπέκαμεν· ἀποστρέφω τοὺς ὀφθαλ-
μοὺς πρὸς τὴν ὁδόν· σφριγῶσα cocotte διέρχεται ἐνώπιόν
μας· τὰ ὄμματά μου βιαίως στρέφονται καὶ πάλιν πρὸς τὴν
τελευταίαν εἰκόνα· μὴ ἦτο αὕτη;

Ἀγγελίαος.